

Stijn, Ira en nog enkele Bohemers zagen maar ontevreden.

Nu stond een andere jongeling op. 't Was François, de medeminnaar van de nieuwe hoofdman. De teleurstelling, de spijt lag op zijn gezicht te lezen.

— Dat gaat zo niet! zei hij met woede in zijn stem. Ik aanvaard u niet als overste.

— Dan geef ik u tien tellen om de herberg te verlaten, tierde De Lichte, en wee u, zo ik u nog op mijn weg ontmoet.

— Hij is een kwaadspreker, riep Mie.

— Heeft hij iets van mij gezegd?

— Ja, hij beweert dat ge mij bedriegt.

— Ha, dat gaat te ver! François, we moeten afrekenen. Zijt gereed, om met mij te vechten? Ge verzet u tegen de nieuwe kapitein. Welaan, laten we zien wie de sterkste is.

De rovers maakten ruimte. Een nieuw schouwspel, dat hun belang inboezemde! Een strijd op leven en dood.

O, die eervergeten kerels, dat geboefte, dat samenraapsel van schurken zag gaarne bloed. Dan leefden ze! Dan genoten ze! Ja, zo laag kan een mens vallen, als hij de boze weg betreedt en de stem des gewetens verloochent.

Met gebalde vuisten stormden de jongelingen op elkander aan. Beiden waren kloek en welgebouwd, beiden bezaten gespierde armen en waren niet aan hun eerste gevecht.

Hun lichaam schokte, de aderen van het voorhoofd zwollen op.

De strijders grepen elkander vast, worstelden; de een poogde de ander op de vloer te werpen. Weldra gutste 't zweet langs hun gelaat.

De Lichte was wreed om aan te zien. Zijn gezicht stond strak, 't schuim vertoonde zich rond zijn lippen. En zijn toorn, zijn drift, ja, zijn ganse boze ziel straalde op dit ogenblik uit zijn ogen.

De omstanders moedigden hem aan door kreten en uitroepen. Eindelijk stortte François neer. Zijn overwinnaar hield hem in bedwang.

— Met één slag zou ik u kunnen doden, valsaard! tierde hij, maar ik wil niet. Verstaat ge dat, lasteraar, kwaadspreker, ik wil niet! Jan De Lichte laat u 't leven, maar op één voorwaarde: voor eeuwig moet ge uit deze streek weg. Zo een onzer u ziet, dan zijt ge dood!

François trok er onmiddellijk uit.

— Moeder Livina, drank! gebod de jonge hoofdman.

In één zwelg dronk hij 't aangeboden glas leeg. Hij liet het weer vullen en klonk met de mannen.

Stijn en Ira aarzelden.

— Vooruit, nodigde De Lichte, we zullen vrienden zijn. Bah, de oude baas gaf om u niet meer dan om ons. Schoon spreken kon hij wel genoeg, maar ik zal u geld laten zien en dat is beter.

De Egyptenaars besloten dan ook de nieuwe overste te erkennen.

— En nu aan 't werk, jongens! Maar we moeten de bende op-nieuw inrichten. Ze moet op vaste poten staan. We zullen een deugdelijk reglement maken. Doch ik ben een man van mijn woord. 'k Heb u twee proefstukken beloofd. 'k Wil u tonen, dat ik mijn rol zal kunnen vervullen. Morgen ga ik, geheel alleen, de geldkas van baron de Creil plunderen. Verwacht me dan hier rond middernacht. Dat is 't eerste proefstuk; zodra het gedaan is, deel ik u het tweede mee. En weg met alle muizenissen! Moeder Livina, ik tracteer!

Een algemeen gejuich besloot deze woorden.

Jan De Lichte zette zich naast Mie.

— En wat heeft de kwaadspreker dan gezegd? fluisterde hij haar kussende.

— Dat ge verliefd zijt op een dochter der Egyptenaren.

— Op zulk een zwarte deerne, als ik de schone Mie tot vrouw kan krijgen! O die zot!

— Wanneer trouwen we? vroeg de dochter der waardin, die haar minnaar nog niet onbeperkt scheen te vertrouwen.

— Zodra de bende ingericht is. Ge zult haar koningin zijn en waarachtig, in schone kleren zult ge niet moeten onderdoen voor de dochter van de armzalige baron, wiens laatste duiten ik morgen ga halen.

Livina zag met welgevallen op het toneel neer. 't Laaggezonden wijf verheugde zich, men dronk veel, dat was haar voordeel. En bovendien zij zou de schoonmoeder van de kapitein worden.

De rovers bleven tot laat in de nacht samen.

ZESDE HOOFDSTUK.

HET EERSTE PROEFSTUK.

Weer zaten de dienaren van Baron Jehan de Creil in de keuken bij het grote vuur. Die dag was 't oud lelijk mannetje, dat we kennen als mijnheer Baru, nogmaals de gast geweest van de edelman. Hierover zaten de mannen te babbelen.

— 't Is zeker, dat die Baru steeds welkom is bij onze meester, zei Martin. Ik heb deze morgen staan braden en bakken alsof we hier een vorst moesten ontvangen. Wat mag die lelijke bult toch voor zaken hebben, vraag ik me af.

— Ik heb geen kas op zijn rug gezien, sprak Dick.

— Nu, dat is maar bij manier van spreken, hernam Martin. Heeft hij geen bult, dan is zijn rug toch hoger dan wel zijn moet. En wat een mond; 't is gelijk een bakoven. En oren om een ezel jaloers te maken. Op zijn hoofd is 't altijd volle maneschijn. Zijn neus is ook

al mislukt. Och, och, wat zijn er toch lelijke mensen in de wereld! Als we die Baru in de kerselaar hingen, durfde er geen enkele spreuw meer van onze vruchten snoepen.

— Spreek met wat meer eerbied over de toekomstige schoonzoon van onze baas, zei Rolf met een zekerheid alsof hij van alle geheimen, die in 's barons vertrek verhandeld werden, op de hoogte was.

Deze woorden wekten ieders verwondering op.

— Schoonzoon, schoonzoon! mompelde Martin.

— Wat brabbelt ge nu voor onzin? riep Dick.

— Ja, ja, verzekerde Rolf. Die Baru komt om de schone Aleida, ik durf er een eed op doen!

— Waar zijn toch uw zinnen? vroeg Wouter. Zo'n oud, afzichtelijk manneke zou trouwen met de dochter van onze meester? Maak dat aan de kraaien wijs!

— Let op mijn woorden, hernam Rolf. Ge zult zien dat ik goed gezien heb.

— Maar vertel ons dan, wat ge gezien hebt, drong een der anderen aan.

— Wel, waarom moest jonkvrouw Aleida dan bij haar vader en bij die Baru komen? En waarom keerde ze met roodgeweende ogen terug? En meer nog! Bij het vertrek van de vreemdeling hoorde ik hem over een bruiloft spreken.

— Maar, wedervoer Dick, misschien komt hij de hand van Aleida vragen voor zijn zoon. Dat gaat zo bij de voorname mensen. Daar zegt een jonkman niet tot een meisje: Trien of Mie of hoe ze dan ook heet, willen we samen verkeren en trouwen? Daar is alles veel deftiger.

— Hij heeft geen zoon, zei Rolf. Ge weet toch wel, dat zijn bedienden vertelden, dat hun meester ongehuwd is. Neen, die oude vos wil zelf jonkvrouw Aleida huwen.

— En de baron zou in zulk een huwelijk toestemmen! riep Wouter uit.

— Natuurlijk, voor geld! Baru is rijk, dat hebben zijn mannen ook gezegd.

— Zie, verzekerde Dick, onze baas is een ongelikte beer, een grompot van de ergste soort. Maar zijn dochter verkopen, daar geloof ik niets van. Zo slecht moogt ge hem niet afschilderen.

— Wel, we zullen zien! hernam Rolf kalm. Makkers, ik zie scherp, al zeg ik het zelf. Maar stil, de oude roept. Dick, hij schreeuwt uw naam.

Dick haastte zich de keuken uit.

De baron stond aan de deur van zijn vertrek. Hij zag er beter geluimd uit dan gewoonlijk, maar vriendelijk zijn tegen zijn dienaren, dat ware te veel van hem geëist.

— Wat voert ge daar uit in de keuken, luiaard? vroeg hij.

— Niets, heer, we zitten...

— Niets, niets! Ja, dat is gemakkelijk. Maar daarvoor heb ik u niet in dienst genomen. Allo, roep de mannen hier!

Enige ogenblikken later stonden de dienaren bij hun meester.

— Zet allen uw oren open, zei de baron. We gaan onze gewoonten eens veranderen. Ge zit daar iedere avond in de keuken te lui-riken en uw leden uit te rekken. Ik heb werk voor u. Ge kent allen de feestzaal, nietwaar?

— Ja, heer, klonk het in koor.

— Welnu, we zullen die binnen kort nodig hebben. Zeg, Wouter, lange slungel met uw spillebenen, zie zo niet naar de grond. Kijk in mijn gezicht en luister, anders doet ge alles weer verkeerd. Ge kent dus allen de feestzaal en ik zeg, dat we die nodig zullen hebben. Maar gelijk ze nu is, kunnen we ze niet gebruiken. Iedere avond moet ge er aan 't werk.

Martin, ik stel u als baas aan. Ge moet zorgen, dat de zoldering, de muren, de vloer, de vensters, kortom dat het gehele vertrek er proper uit ziet. Er mag geen reetje of gaatje openblijven, geen stofje te bespeuren zijn. Dus wel verstaan, te beginnen van morgen, zult ge iedere avond, zo gauw 't werk gedaan is, allen naar de feestzaal gaan. Dat is beter dan zitten te babbelen rond het vuur als oude wijven. Wie heeft van nacht de wacht?

— Ik, heer, tot twee uur, zei Wouter, en dan lost Dick mij af.

— 'k Zal nog eens uit mijn bed komen, om te zien of ge er flink wakker staat. Naar alle zijden moet ge uitkijken of er geen gevaar dreigt, zoals ik u bevolen heb. En rukt nu maar voort!

Zonder een woord te zeggen dropen de mannen af.

In de keuken zagen ze elkander bedrukt aan.

Plotseling schoot Rolf in een luide lach.

— De feestzaal! riep hij. Ha, ha, 't is me de feestzaal. Hij bedoelt toch dat oud kot, waar de muren bedekt zijn met spinnekoppen en vuil!

— Ge kunt gemakkelijk lachen, zei Martin. 't Draait hier al op mijn rug. Kan ik een taaie lap vlees niet in mals gebrad veranderen, paf, dan krijg ik de kruk op mijn kop. Heeft de oude geen honger, zodat 't eten hem niet smaakt, 't is weeral mijn schuld. 'k Heb dan niet goed gekookt. En nu ben ik opperbaas. Ik moet van een schuur een paleis maken; zonder metsers en timmerlieden, zonder geld, eist de baas, dat ik dat oud vervallen kot, waar geen muur meer ongeschonden is en de zolder bijna naar beneden valt, in een schone zaal verander. 't Is gemakkelijk bevolen, maar ik zie geen middel dat te doen. En dan krijg ik weer op mijn kop.

— Had ik geen gelijk? riep Rolf. Waarom moet die feestzaal in orde gebracht worden? Voor de bruiloft van jonkvrouw Aleida met dat lelijk manneke!

— Dan beklaag ik onze meesteres, sprak Wouter medelijdend.

'k Wed, dat ze liever naar 't graf gedragen werd. Daarvoor moet men nu van adel zijn! Om verkocht te worden als een schoon paard of een huis.

Nog lang werd over dit onderwerp voortgesproken, tot eindelijk de klok tien uur sloeg. 't Was tijd om naar bed te gaan, behalve voor Wouter, die de nachtwacht had.

Ja, baron Jehan de Creil liet de vaderlijke gewoonten niet varen. Zijn kasteel moest bewaakt worden.

De jongeling nam een verroeste piek en klom naar boven, op een plat dakje, dat door twee vervallen torentjes begrensd werd.

Hier moest hij heen en weer wandelen tot twee uur, dan zou Dick hem vervangen tot zes. Zo kon de baron veilig slapen, meende hij, ofschoon de wakers een veilig hoekje kenden, tussen een torentje en de muur, waar ze door de macht der gewoonte heerlijk insluimerden zonder zich te bekommeren om dieven of inbrekers.

— Slecht weer, mompelde Wouter, toen hij op 't platte dak stapte. Gelukkig heb ik een zak medegenomen. Ik kan die over mijn hoofd binden. Voor de bedreiging dat de oude zal komen zien, moet ik niet vrezen. Met zijn kreupele voet durft hij zo hoog niet klimmen.

Eensklaps schrok hij. Hoorde hij daar niet een plons in 't water? Maar alles bleef stil.

— Bah, zei de jongeling, 't was zeker een steen, die van de muur losgeraakt en in 't water gevallen is. De een of andere nacht waait geheel dit oude kraam nog omver. Ik zal maar in mijn hoekje kruipen; al slapende vliegt de tijd om.

Maar wat was dat? Neen, zo schrikkelijk gierde de wind niet! Dat was erger dan de ratelende donder! En weeral, hoe oe oe... oe... oe... oe...

Wouter sidderde en wankelde op zijn benen.

Hoe... oe... oe... oe...

Nog eens dat langgerekt geluid. Van waar kwam het? Van de zwarte toren, waar men 't lijk van de oude edelman gevonden had, van die wrede echtgenoot, welke 't lichaam zijner vrouw aan een haak hing?

Hoe... oe... oe... oe...

Wouter wilde wegvlugten. Doch, genadige Hemel! Wie naderde daar, wie stond er voor hem? Een spook, een geest! Die witte gestalten, was dat de schim van de vermoorde edelvrouw?

De waker slaakte een luide gil. Zijn tanden klapperden, zijn lichaam schokte. De armen uitstreckende, zakte hij op de knieën, kermende: Genade, genade!

Maar de geest sprak niet, zie, van onder dat wit gewaad kwam een hand te voorschijn. De geest hield iets onder Wouter's neus, waarna de jongeling achterover viel en roerloos op het dak bleef liggen.

De geest verdween achter de toren.

Het langgerekte geluid, het schrikwekkend hoe... oe... oe... oe... hield op.

Een half uur lang bleef alles stil.

Over half elf kwam de witte gedaante weer te voorschijn en sloop door 't dakraam.

Het spook klom de trap af, ging snel over de gang, bleef voor een deur staan en haalde een werktuig te voorschijn. 't Was een boor. Stillekens draaide 't ijzer in de deur. Spoedig had het een opening gemaakt. Weinige tijd later was de deur open.

De geest trad in 't bijzonder vertrek van de baron en opende een tweede deur. Hier was de Creil's slaapkamer.

De edelman snurkte luid. Blijkbaar had de reumatiek hem niet geplaagd, tenminste de oude heer sliep gerust.

Op de tafel brandde een kaars. Bij haar schijnsel onderzocht de geest het vertrek; opende alle kasten en laden, maar vond niets. Dan voelde hij onder het hoofdkussen van de baron en haalde een welgevulde beurs te voorschijn. Nadat hij deze geopend had, verdween hij en verliet langs dezelfde weg de kamers en de gang. Wouter lag nog steeds roerloos op het dak. Het spook wandelde bedaard over de muur, liet zich langs een koord afglijden naar de vest, waar het voorzichtig op een boomstam stapte, duwde die, door met zijn handen tegen de muur te stoten naar de kant en sprong eindelijk behouden aan wal.

— Mijn eerste proefstuk is volbracht! zei Jan De Lichte, want hij was 't spook.

Weldra trok hij het bos in.

**
*

De sluwe hoofdman wist, dat de dienaren van het kasteel zeer bijgelovig waren en reeds van angst rilden, als men van spoken en geesten sprak. Hiervan besloot hij partij te trekken, om zijn belofte, de baron van zijn geld te beroven, te volbrengen.

Terwijl de mannen in de keuken de tijd kortten met gebabbel, zoals wij hoorden, sleepte De Lichte een korte boomstam uit het nabijgelegen bos naar de vest.

Het viel hem niet moeilijk met dit zonderling vlot de muur te bereiken, vooral daar een paar natte voeten hem niet deren konden. Evenmin baarde het hem last zich langs de afgebrokkelde muur, waaruit talrijke stenen losgevallen waren of zonder bezwaar verwijderd werden, naar boven te werken. Aan een verroeste haak der vroegere dakgoot bond hij een koord vast, want straks wilde hij sneller en stiller naar het dak klimmen. Daarna haalde hij uit zijn zak een bodemloze fles, plaatste die in een gat van de toren en wel zo dat de wind er door spelen en een langgerekt geluid verwekken kon, het hoe... oe... oe... oe... dat Wouter zulk een schrik aanjoeg. De schelm stopte de hals der fles met een prop, die hij straks wegne-

men wilde, want voorlopig mocht niets de aandacht der kasteelbewoners opwekken.

Jan De Lichte kende de gewoonten van het slot en wist, dat een der bedienden om tien uur de wacht moest betrekken.

In 't bos wachtte de roverhoofdman het gepaste oogenblik af. Zodra dit verscheen, hulde hij zich in een wit laken, sloop weer naar 't kasteel, bereikte met de boomstam en langs de koord het torentje, verwijderde de stop der fles en liet de wind het vervaarlijk geluid maken.

We vernamen, hoe hij dan Wouter de vrees op 't lijf joeg. Van de Egyptenaars had hij reeds vroeger een poeder leren kennen, waarmede men de mens bedwelmen kon. Dit hield hij de dodelijk verschrikte jongeling onder de neus met de gewenste uitwerking.

* *

Ja, Rolf had gelijk.

Baron Jehan de Creil zou zijn dochter verkopen aan de lelijke, oude maar schatrijke Baru. Aldus wilde hij zijn ledige geldkas vullen.

Baru van zijn kant mocht de jonkvrouw huwen, waarop hij bij gelegenheid van een feest smoorlijk verliefde. Ja, de verdorven man, wiens leven een aaneenschakeling was van uitspattingen, bandeloze feesten, die slechts leefde voor genoegens, schaamde zich niet zijn klauw te leggen op de reine maagd. En hij wist, dat hij bij de lage, geldgierige baron met zijn goud alles verkrijgen kon.

Het tweetal was het reeds eens wat de prijs betrof. Deze dag had de Creil reeds een voorschot ontvangen. Maar het werd de buit van Jan De Lichte.

Nogmaals zou Baru de baron bezoeken, om met hem te spreken over de bruiloft en andere zaken.

In een ander vertrek van het kasteel zat de arme jonkvrouw slapeloos in een zetel.

Schoon mocht ze genoemd worden, de dochter van Jehan de Creil. Deze middag had de vader de reine maagd op de hoogte gebracht van zijn monsterachtig plan.

't Meisje was op de knieën gevallen, had gesmeekt, gesnikt, geweend, zich dan tot Baru gewend, die getuige was van dit toneel, zijn ontferming en genade ingeroepen, maar alles te vergeefs.

Bijna ruw was de ongelukkige door haar vader aan de deur gezet.

— Mijn wil is voor u wet, zo sprak de Creil.

En ja, de arme maagd wist, dat ze zou moeten gehoorzamen en die afzichtelijke man het jawoord schenken, het ja met de lippen, dat besliste, ofschoon het hart sidderde van afschuw. Maar het hart moest zwijgen in dit geval; 't goud gebod.

Neen, Aleida dacht niet aan slapen, hoe haar meid, de goede Mathilde, er ook op aandrong.

Daar zat ze als een beeld der wanhoop, met rood gekreten ogen. Soms sprong ze op, stapte met grote passen door de kamer om zich dan voor het Mariabeeld in de hoek te laten vallen.

— H. Moeder, bad ze dan, ontferm u mijner. Troosteres der bedrukten, verlos mij. Verander het hart van mijn vader. Geef mij uitkomst, heb deernis met uw rampzalig kind.

Maar de gedachte aan haar schrikkelijk lot joeg haar weer op, dreef haar van 't beeld naar haar zetel, van de zetel naar 't bed, van 't bed weer naar 't beeld.

Dan weer wierp ze zich kermend in de armen van Mathilde, die zoveel leed als haar meesteres zelve.

Maar de ware schuldige, de eervergeten, de onnatuurlijke en liefdeloze vader, sliep zo kalm en rustig, dat hij zelfs niet bemerkte, dat een hand zijn goud roofde, dat goud, waarvan hij droomde, waarvoor hij leefde, dat hij morgen hoopte te strelen met bevende vingers, tellen, ja tellen tot hij er moe van werd.

Het sloeg twee uur. Het was het ogenblik, dat Dick zijn makker moest vervangen. Maar Dick sliep zo vast, dat hij zonder schudden en trekken niet wakker te krijgen zou zijn.

De arme Wouter lag roerloos op het dak en Dick snurkte maar voort.

De morgen daagde.

Rolf was het eerst op; het eerst uit de veren, mogen we niet zeggen, want zulke bedden hield Jehan de Creil er voor zijn dienaren niet op na. Strozakken is nog te goed voor zulke harde koppen, zei de edelman, die steeds beweerde dat een baron meer gold dan duizend mensen van lage geboorte, ofschoon hij bij Baru «het niet van adel zijn» over het hoofd zag terwille van het geld.

Rolf moest bakken en dus stond hij al vroeg overeind. Hij ontstak licht, wat nog al lang duurde. Dan zag hij Dick liggen.

— Wat, mompelde hij, is Dick nog hier? En hij moest Wouter aflossen. Ben ik dan in de bonen en is 't nog geen twee uur? Maar dat kan niet. Hei, Dick, slaper, word eens wakker!

Dick kreunde even, draaide zich om en sluimerde voort.

— Hei, Dick, hernam de ander, wilt ge van de kruik krijgen? Wouter ligt zeker te dromen in 't hoekske van de toren en gij hier! Dat moest de oude eens weten! 't Zou scheef zitten.

— Het is nog geen twee uur, gromde Dick. Ge komt te vroeg.

— Te vroeg? Allo, Rolf roept u, sta op, luie kerel.

Hij schudde de slaper, die eindelijk recht sprong.

— Rolf! riep hij verwonderd. Houdt ge me nu voor de zot! Ik moet straks gaan waken, hoor, en ik wil de tijd, die me toekomt, gebruiken.

— Maar, domoor, het is al zes uur! Hoor, de hanen kraaien. Ge hebt u verslapen en Wouter ook. Trek maar gauw naar boven. Wie weet, wordt de baron niet wakker gehouden door zijn pootje! En als

hij eens zijn kop door 't venster stak en niemand zag staan, zou het er lelijk op zitten.

Nu was onze maat klaar wakker. Vlug trok hij zijn kleren aan.

Maar op hetzelfde oogenblik klonk een andere stem:

— Dieven, inbrekers, mijn geld, dieven, komt dan toch, luie bliksems!

— Dat is de baron, zei Dick sidderend. Ai mij, ik zal er van langs krijgen!

Het getier daarboven duurde voort.

Het gehele kasteel raakte in rep en roer.

De dienaren liepen haastig naar hun meester.

Deze stond in zijn hemd, zwaaiende met zijn kruik en ging geweldig te keer.

Rolf schoot in een luide lach. Het was dan ook een potsierlijk toneel.

— Lachen, lachen! bulderde de baron. Ik zal u leren lachen, galgenaas, schavuiten, ezels, schurken! En bij gebrek aan woorden, begon hij te vloeken, daarbij zijn stok zo vervaarlijk zwaaiende, dat allen verschrikt achteruit weken.

— Bestolen ben ik! vervolgde de razende edelman, bestolen, maar als ik mijn geld niet terug krijg, hang ik u allen op, luie vlegels, slapers, en weer rolde er een vloed scheldwoorden.

Maar nu kwam Dick aangehold.

— Wouter ligt dood op het dak! schreeuwde hij.

Ieder stond verstomd.

Zelfs de baron zweeg een oogenblik. Maar dan herbegon hij:

— Wouter dood! Hij verdient het, die lafaard. Hij zou me laten vermoorden in mijn nest! Maar Wouter dood of niet dood, dat kan me niet schelen. Ik wil mijn geld terug, mijn beurs goud; wie is de dief?

— Wij hebben niets gehoord, waagde Dick te antwoorden.

— Neen, natuurlijk niet. Als ze me de keel afsneden in mijn bed, zoudt ge nog slapen als varkens. Dat moet ge me waarachtig niet vertellen! Vooruit, onderzoekt langs waar de schelmen binnen gekomen zijn.

De mannen stoven weg.

Dick trok recht naar Lambrecht, de portier.

— Doe de poort open, zei hij tot de oude man. Ik moet een boodschap doen voor de oude.

— Dat is vroeg.

— Ja, maar laat me rap gaan. Er is haast bij.

— Stil maar, kalm, ik ben niet jong meer. Vooruit, de baan is vrij.

— Ik ben weg, mompelde Dick. Alles zal uitkomen. En als de grombeer merkt, dat ik me verslapen heb, slaat hij me dood. Vaarwel, Jehan de Creil en uw oud rattennest. Mij ziet ge niet meer terug!

Er zal wel ergens een plaatsje zijn voor me!

Intussen waren de anderen naar boven gesneld, waar ze de ongelukkige Wouter vonden.

— Hij is niet dood, maar buiten zinnen, riep Martin. Laten we hem naar beneden dragen.

Weldra lag de jonkman op zijn strozak.

Nu kwam de een met middelen, die hij van zijn grootmoeder geleerd had en riep een ander, dat varenkruid alles helpen kon.

Maar Rolf waste zijn makker met fris water, en 't duurde niet lang, of deze opende de ogen.

— Waar ben ik? vroeg hij met verdwaasde blik. Ha, ik herinner me alles. Waar is het spook, heeft het me niet mede gesleept naar de zwarte toren? Leef ik nog of ben ik zelf een schim? Mijn hoofd weegt zo zwaar. Ik voel me zo dof.

— Hij is zot geworden, mompelde Martin. Wat mag er toch gebeurd zijn? Zeg, Wouter, we zijn hier. Nu moet ge niet benauwd meer wezen.

Het duurde nog wel een half uur eer de wachter zijn wedervaren kon vertellen.

Ieder was verschrikt.

Zou 't spel herbeginnen? Moest men elke nacht spoken verwachten?

— Dan blijf ik hier niet! verzekerde Rolf. Ik wil niet varen als die baron in de zwarte toren.

Toen Wouter genoegzaam hersteld was, moest hij voor zijn meester verschijnen. Martin had aan de edelman verteld, dat de wachter niet dood was.

Door een zijner makkers ondersteund, strompelde de ongelukkige naar de strenge heer.

— Ha, ge zijt dus niet dood! riep deze. Ge zijt uw straf ontlopen, slaper. Mij laat ge bestelen, ja, ge zoudt me ook laten vermoorden. Is dat waken? Maar mijn geld moet terug of uw kop gaat er aan. Doch wie moest er nog waken?

— Dick...

— Ha, zo Dick! Die is ook schuldig. Roep hem hier.

Nu ging men op zoek achter Dick, wiens verdwijnen door al de drukte onopgemerkt gebleven was.

Natuurlijk bleef hij onvindbaar. Men vroeg aan Lambrecht, of hij de man niet gezien had.

— Wel ja, antwoordde de portier, ik heb hem de poort ontsloten. Hij moest immers een boodschap doen voor de baron.

Nu moest Lambrecht mee naar binnen, waar hij stamelend een verslag gaf van Dick's vertrek.

— Ha, kreet de heer, gij hebt de schelm laten ontsnappen! Die rover heeft natuurlijk mijn geld mee.

Doch thans verhaalde Wouter de spookachtige verschijning. Je-

han de Creil verbleekte. Ja, niet alleen de minderen, maar ook vele edelen waren bijgelovig.

— Doch waarom is Dick dan weggelopen? kreet hij.

— Met uw verlof, genadige heer, sprak Rolf, hij zal bevreesd geweest zijn, omdat hij zich verslapen heeft.

Nu vertelde deze dienaar, hoe hij zijn makker uit de slaap wekte.

— Vooruit dan, gebod de meester, allen op zoek achter de luiaard! Doorloopt het bos; hij kan nog niet ver zijn. Brengt hem dood of levend hier. Maar werpt eerst Wouter in de kelder. En laat me gerust, ik wil alleen zijn.

Na het vertrek van zijn mannen sloeg de Creil de handen voor het gelaat.

— Een geest! mompelde hij. Kan het zijn!

Maar dan dacht hij aan de voorvader, die zijn gade doodde en op zulk een geheimzinnige wijze gestraft werd.

En hij, wilde hij niet zijn dochter overleveren aan een laag mens, wilde hij niet zijn enig kind verkopen?

Was die geest een straffer, die het goud kwam roven?

Was hij de voorbode van andere onheilen?

Baron Jehan de Creil werd angstig. Vrees en begeerte naar geld kampten in zijn hart om de overhand! Ja, het was waar, vroeger had hij met een ander edelman een verdrag opgemaakt, waarin bepaald werd, dat hun kinderen elkander zouden huwen.

Maar de zoon van die edelman, waar was hij? Immers spoorloos verdwenen? Geroofd door Bohemers, naar 't scheen! Dit feit vernietigde de overeenkomst.

Al deze gedachten hielden de kasteelheer bezig.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

DE SAMENKOMST.

Op die zelfde stond zat Jan De Lichte in een ellendige hut niet ver van het dorp Strijpen. Ze behoorde toe aan een Egyptische familie, leurders, die hier hun koopwaar vervaardigden.

— Zie, sprak een jong meisje, met zwart haar, donkere ogen en een schoon gelaat, dat is niet wel van u, dat ge altijd zo haastig zijt. Jan, ge gelijkt een vogel, die nooit rust neemt, maar steeds van de ene tak op de andere vliegt.

En de deerne sloeg haar armen om de hals van de roverkapitein.

— Ach, mijn zoet duifje, ge zijt nu toch aan 't grommen. Ge weet, ik heb drukke bezigheden.

— En weldra zult ge zoveel zaken hebben, dat ge mij geheel

en al vergeet. Maar weet, dat ik dan zou sterven van verdriet.

— Foei, wat lelijke gedachten, zei de schelm, terwijl hij de Zigeunerdochter kuste. U vergeten! Ik zou eer mijn meesterschap vergeten.

— En dus zijt ge nu hoofdman?

— Bijna, mijn liefke. Maar ik moet nog enige moeilijkheden uit de weg ruimen en daarom ben ik altijd bezig. Doch welaan, ik zal de gehele dag bij u blijven, en wil u tonen, dat ik maar node van u gescheiden leef.

— Laat ons dan spoedig trouwen! De oude Rustan zal ons tot een paar maken.

— Geduld, Fira, we mogen ons niet overhaasten. Ge moet nog wat wachten, want als ik met u trouw, wil ik u dezelfde dag als koningin aan mijn mannen vertonen. Maar dan moet ge ook als een koningin gekleed zijn.

— O ja, en mij tooien met gouden banden en met een snoer van paarden, sprak de deerne juichend.

— Zeker, en daarom moet ge maar wat geduld hebben, dat begrijpt ge wel. Maar zie, daar komt uw vader aan. Hij is reeds om hout geweest naar het bos.

Fira's vader, Stan geheten, was een echt type van zijn volk. Met een onverschillige blik zag hij op het minnend paar neer en begon, zonder een enkel woord te spreken, zijn hout op elkander te stapelen. Dan wreef hij twee droge takken over elkander tot deze vuur vatten en het duurde niet lang of de hoop stond in vlam.

— Waar is uw moeder? vroeg hij kort en ruw.

— Ze is uitgegaan, maar ik weet niet waarheen.

— Ga ze dan zoeken! gebood de vader even bars.

Dadelijk sprong het meisje op en snelde heen.

— Hoor eens, maat, sprak Stan, ik vind het zeer wel, dat ge hier komt; ge kunt mijn dochter meenemen al was het seffens, maar let op, dat ge ons niet bedriegt. Haar eerst de kop op hol maken en dan een andere trouwen, zie dat zou kwaad bloed zetten bij me. Wees dus gewaarschuwd.

— Wat brabbelt ge nu voor onzin? antwoordde de jonkman, terwijl zijn ogen fonkelden, want zijn trots duldde niet dat men hem zo bot aansprak.

— Ja, ja, ik heb zo al iets aardigs horen vertellen. Er woont hier onder Strijpen een meisje, een boerendochter, tegen wier vrijer Jan De Lichte ruzie zoekt.

— En wat heeft dat met Fira te maken?

— Ja, maar Jan De Lichte maakt ruzie om die boerendochter waarop hij verliefd is, vervolgde de Bohemer op kalme toon. En, ziet ge, daar heeft Fira wel iets mee te maken. Zij wil geen mededingers hebben en ze heeft gelijk.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTÉ.

Nr 4

EERSTE JAARGANG

27 OCTOBER 1948

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTTE

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIII Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489